

Det tredje argument, der taler for lukkede døre, er, at vidner ikke gennem mediernes minutiøse dækning skal blive påvirket af andre vidner eller indbyrdes afpasse deres vidneudsagn. Det er klart, at et sådant standpunkt ikke er populært, og slet ikke i medierne. Men det er sagligt rigtigt, og i den kommende lovgivning lægger vi i den forbindelse større vægt på retssikkerheden end på underholdningsværdien.

Det store flertal her i Folketinget ønsker at fastholde en uafhængig, politisk neutral og kompetent embedsmandsstand. På samme måde er det også mit indtryk, at der i Folketinget er et klart ønske om at fastholde ministeransvaret dér, hvor det skal ligge, nemlig hos ministrene. Hvis embedsmændene oplever, at de bliver kastet på bålet i en partipolitisk strid, eller hvis dommerne føler, at de bliver brugt eller misbrugt i sager, der har et klart politisk motiv, er det Folketinget, der har det store problem. Derfor synes vi også, der er grund til at glæde sig over, at vi, så vidt jeg kan se – uanset at der kan være uenighed om en række af punkterne i denne lovgivning – har en grundlæggende principiel enighed om de store linjer, og det er med det udgangspunkt, Det Konservative Folkeparti også går ind i forhandlingerne om udformningen af den endelige lov.

Margrete Auken (SF):

På grund af finanslovforhandlingerne er jeg kommet lidt pludseligt ind i sagen og har derfor ikke haft lejlighed til at gennemarbejde nogle af de spørgsmål, der har været rejst – med god grund synes jeg – hvor det nok havde været bedst, at man havde kunnet høre sin gruppe grundigt. Men selvfølgelig har både jeg og alle andre i gruppen fulgt med og vurderet oplægget, og vi er tilfredse med den procedure, der har været indtil nu.

Det er godt, at det er Folketinget, der vedtager en selvstændig lovgivning, så vi ikke pludselig risikerer, at nogle kommer og siger, at sådan synes de ikke man skal gøre – sådan som vi oplevede det på nogle tidspunkter, og hvor vi sad nogle stykker og følte os kørt rundt med af andre organer end Folketinget med hensyn til, hvad vi måtte.

Det er fint, at vi har fået dette lovforslag, og vi synes også, at det er godt, at vi får tid til et grundigt arbejdsforløb. Jeg er ikke sikker på, at det skal gå så stærkt, som fru Pia Gjellerup antydede, men måske heller ikke så langsomt, som fru Birthe Rønn Hornbech lagde op til. Det kan godt

være, vi helst skal være færdige, inden vi når alt for langt ind i næste år, altså inden næste folketingsssamling.

Jeg vil derudover lægge vægt på, at vi lægger megen smidighed ind i forslaget. Vi skal selvfølgelig have mulighed for at bruge dommere, hvor det er hensigtsmæssigt, så jeg synes, det ville være alt for firkantet på forhånd at sige, at der ikke må være dommere med.

I løbet af den proces, vi har været igennem, og i de møder, vi har haft med Nordskovudvalget i Udvalget for Forretningsordenen, er det blevet klart, at vi ikke kan lave en perfekt lov. Man kan strikke en model sammen, og sådan vil det altid være. Men hvis vi går tilbage i tiden, kan vi se, at næsten alle de sager, vi har haft, har været forskellige, og derfor skal vi passe på ikke at lave tingene så stive, at de ikke kan tilpasses den situation, man står i. Der er ingen af de sager, vi har haft, der har været fuldkommen ens. Det synes jeg blev gjort klart på det tidspunkt, og det synes jeg vi skal holde fast ved.

Fru Birthe Rønn Hornbech fik sagt det meget tydeligt heroppefra, at der er nogle dilemmaer, som vi ikke kan løse ved bare at sige: Nu laver vi noget, og så har vi løst dilemmaet. Konflikten mellem retsgarantier og domsvirkning blev indlysende klar undervejs i udvalgsarbejdet, så vi kan ikke bare sige: Jamen det klarer vi sådan og sådan. Vi må være klar over, når en sag går i gang, at sådan er det, og sådan vil det fremdeles være. Hvis der kommer alt for mange domstolslignende mekanismer ind i en sådan undersøgelse, vil de selvfølgelig veje tungt bagefter, når arbejdet er færdigt.

På samme måde med diskussionen om åbenheden. Her er jeg meget glad for, at i hvert fald nogle af os fulgte med i diskussionen i Udvalget for Forretningsordenen, for så indlysende er det altså ikke, at der skal være lukkethed. Jeg synes faktisk, det er nok så indlysende, at der ikke skal være lukkethed. Det drejer sig, som fru Birthe Rønn Hornbech også gjorde opmærksom på, om sager, der har været offentlig diskussion om på en helt anden måde end ved en politiuundersøgelse, og hvad der især gør forskellen er jo, at de kun i meget sjældne tilfælde fører til offentlige retssager bagefter.

I andre sager kommer der en åben procedure, men ikke her. Vi kan ende med en lukket tjenstemandsundersøgelse i en sag, som i allerhøjeste grad berører offentligheden, og hvorfor er man pludselig bekymret, når det gælder topebedsmænd og ikke de små i vores samfund? Det